

nyeket. A művészi fordításban átültetett Juhász Gyula-versek, amint a fordító maga is megjegyzi, igen nagy sikert arattak a szlovák olvasók táborában.

Lukács Emilnek Juhász Gyuláról (1940) egy igen érdekes tanulmánya is megjelent, melyből kitűnik, hogy itt a költő írt a költőről, még pedig az a költő, aki nagy felkészültséggel Juhász Gyulának világirodalmi helyét is próbálja meghatározni. Szerinte „a magyar lírikusok közül talán senki sem állt oly közel a nagy francia dekadensekhez, közelebből Verlaine-hez, mint Juhász Gyula. Átérzi az emberi élet ürességét és hiábavalóságát, a lesújtó és lélekölő szürkéséget, a Baudelaire-i minden dolog és minden ország tompa, magárahagyatottságát. Minden ország hasonló hozzá: halott és mélyelyezett lelkeiben kavarog az örvény, amely elől nincs menekvés. A végzettségnek ebből az érzéséből fakad fejlődése további folyamán Juhász Gyula az egész szenvedő világgal együttérző lélekke. Ez az együttérzés válik költészete rugójává. Saját mély kétségei közepett az emberi hibák özönének láttán áthatja őt egy jámbor érzés, a részvét ezzel a nyomorult földi vesződéssel; az együttérzés az emberekkel és a dolgokkal egyaránt, sőt a sajátmaga iránt érzett részvét. Ez az együttérzés aranyozza be az életét, ez a világon az egyetlen érték, az egyetlen tartalom az ember szívében, az egyetlen mindenért való kárpótlás. Ez az az érzés, amely megbékít és kiengesztel. Ez Juhász Gyula sokat emlegetett kereszténységgel való rokonsága. Nem valami harcos kereszténység ez... nem is Ady állandó tudatos istenkeresése, hanem az Istenhez való felfohászkodás, saját sebeinek a Végtelen előtt való még nyíltabb mutogatása. Inkább filozófiai pantheizmus ez, mint szoros értelemben vett kereszténység...”

Ime, Juhász Gyula multja és jelene Pozsonyban.

Jóleső érzés tudni, hogy a multban is voltak barátai, jóleső érzés, hogy a jelenben is vannak, ha Szegedem kevesebb számmal is, mint bárhol a világon.

Költészetének bűvös muzsikája egyre több tisztelőt hódít meg magának, mert benne az a fájdalom zokog, amely örök, és minden érző és szenvedő emberé marad.

Madácsy László

Ünnep után

*Karácsony után, künn a téli éjben
Borús, panaszló, hosszú fűtly remeg,
Hirdeti halálán minden-mindegyiségem
S hogy meddők mind e földön a terek.*

*Havas bozótok lelke tán ez ének?
Vonalfűtly lenne vagy kivert ebek?...
Vagy jégtáblák alatt a bús szírének
Zajló folyókon így sereglenek?...*

*A Názáreti elszállott honába,
Csak gyorsvonatok rohannak tovább.
Sikolt a dazsezz és kész hajmaltájba!
A szél zúgatja zengő ostorát.*

*Akárhogy is, kietlen, vad világunk
E rémtrillákon didereg vakon,
S Mene Tekel sincs, löbbé sose látunk
Már nem lesz írás Bábel-falakon!*

*Akárhogy is, most messze egy szőlőbe
Ugy vágnék s pincén elfeküdni haj
Az volna jó, — de úz tovább a dőre,
A rémült becsvagy s úz tovább a dal.*

Füssy László